

[Baunsgaard.]

havde været neutral. Jeg ved ikke, hvad det ærede medlem bygger dette på. Den sag, vi behandler i dag, er sendt ud til afstemning uden at være anbefalet af nogen af parterne, men dens udsendelse er under de givne omstændigheder accepteret af begge parter. Jeg tror ikke, det er klogt at skabe mistillid til et mæglingorgan, for jeg anser det oprigtig talt ikke for sandsynligt, at vi ikke også i fremtiden får brug for et mæglingorgan selv med ændringer i ordningen.

Derfor er der altså al mulig grund til at holde fast ved, at formålet for folketinget i første række må være at finde de veje, som hurtigst og mest effektivt kan bringe transportkonflikten ud af verden. Til dette formål er det min overbevisning at den af regeringen anviste vej i situationen er den bedste, og jeg kan derfor anbefale det af arbejdsministeren fremsatte lovforslag til vedtagelse i tinget.

Der er grund til at tilføje, at med de nuværende uoverensstemmelser vil det være sådan, at tabene ved en fortsættelse af konflikten langt vil overstige det, der endnu er parterne imellem. Det er en yderligere understregning af, at det er rigtigt at gribe ind.

Aksel Larsen: Folketingets behandling af dette lovforslag betyder muligvis afslutningen på den mest rodede overenskomst-situation, vi har haft i mands minde i dette land, en afslutning, der er lige så betænkelig, som seks måneders overenskomstforhandlinger har været utilfredsstillende, og som de strejker, arbejderne ikke stræbte efter, er blevet ledet og gennemført ineffektivt.

Jeg skal ikke knytte mange kommentarer til den højtærede ministers historiske fremstilling af, hvad der har ført os dertil, hvor vi står nu. Det var tilsyneladende et stort fremskridt, at vi fik de nye forhandlingsregler, som delte overenskomstrådet op i 8 grupper, sådan at det hele ikke skulle ende samlet i forligsmandens sorte gryde, men at spørgsmålene mest muligt skulle søges løst ved forhandling mellem underorganisationerne på henholdsvis arbejder- og arbejdsgiverside. Men den enestående systematik, hvormed forhandlingerne blev

trukket i langdrag og forhandlingsreglerne faktisk sat ud af spillet fra Arbejdsgiverforeningens ledelses side, slog disse forhandlingsregler ihjel. Så er det let for det ærede medlem hr. Poul Sørensen nu at sige, at de nuværende forhandlingsregler har vist sig ikke at være anvendelige. Jeg har den opfattelse, at de ville i høj grad have været anvendelige, hvis Arbejdsgiverforeningen havde været villig til at anvende dem, men den gjorde alt muligt for, at de ikke skulle blive anvendt. Den saboterede dem efter noder, og hvis det ærede medlem hr. Poul Sørensen har nogle kritiske bemærkninger, kan han rette dem til sine venner i Vester Voldgade. Det var sådan, at kun de uvæsentlige spørgsmål fik underorganisationernes forhandlere lov til at forhandle om og nå til resultater om. Alt, hvad der ikke var uvæsentligt, blev af Arbejdsgiverforeningen erklæret for at være generelle krav, som kun måtte forhandles mellem hovedorganisationerne, og her drev man sabotagen videre, så det endte i forligsinstitutionen. For almindelige mennesker er det komplet umuligt at få øje på den gode forhandlingsvilje fra arbejdsgiverside, som den højtærede arbejdsminister besynderligt nok fandt grund til at udtale sin anerkendelse af.

Ved forhandlingerne i forligsinstitutionen fastholdt Arbejdsgiverforeningen en nejpolitik, som stod i omvendt forhold til de særdeles gunstige økonomiske forhold, erhvervslivet har arbejdet under, og de overskud og dividendeudbetalinger, industriaktieselskaber og andre erhvervselskaber har kunnet præstere. Arbejdsgiverne har haft — og de har — gode tider, men de synes i brutal og snæversynet egoisme at have tilegnet sig det store regeringspartis valgparole på en ganske særlig måde: gør gode tider bedre — for os!

Vist skortede det ikke på forhandlingsvilje fra Landsorganisationens side. Ingen mistænker hr. Eiler Jensen for manglende forhandlingsvilje eller lyst til at være imødekommende. Alligevel måtte jo forligsmanden give op og erklære, at parterne var så langt fra hinanden, at han ikke anså det for muligt at stille mæglingsforslag. Han gjorde det alligevel. Han blev jo spontant opfordret dertil af hovedbestyrelserne fra en række fagforbund, og så gik han opmuntret af dette pres i gang med det svære arbejde. Måske